

Sygn. akt II Ka 66/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Ziółkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Irminy Juszcak Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Turku

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2018r.

sprawy **R. K. i D. G.**

oskarżonych o przestępstwo z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 22 grudnia 2017 r. sygn. akt IIK 634/16

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

2. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze po 1/2 części, to jest w kwotach po 40zł i wymierza im opłaty za to postępowanie w kwotach po 320zł.

Marek Ziółkowski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Turku, sygn. akt II K 634/16, oskarżonych R. K. oraz D. G. uznał za winnych tego, że w okresie od lipca 2016 r. do 30 września 2016 r. w K. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia przewodu elektrycznego o nr (...) wartości 12.582 zł o długości 75,28 m, a następnie wypalili otulinę uzyskując miedź o wadze łącznej 210 kg czym działali na szkodę (...) A. tj. popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył obu oskarżonym kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności i po 70 stawek dziennych grzywny po 10 zł jedna stawka.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. Sąd wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił obu oskarżonym na okres lat 2.

Na podstawie art. 73 § 1 k.k. Sąd oddał obu oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł solidarnie wobec obu oskarżonych R. K. i D. G. obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z/s w T. kwoty 12.582 zł.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. Sąd zobowiązał obu oskarżonych do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

Nadto Sąd, na podstawie art. 44 § 1 i 2 k.k., orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa, dowodów rzeczowych opisanych na kartach 145 i 146 akt.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonych R. K. oraz D. G. zaskarżając go w całości. Na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. orzeczeniu zarzucił rażąca niewspółmierność kary 8 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej na okres 2 lat próby w sytuacji, gdy prawidłowa ocena okoliczności łagodzących, a w szczególności faktu iż oskarżeni co prawda dokonali zaboru przewodu elektrycznego, lecz Sąd w ogóle nie wziął pod uwagę, że kabel ten był w zasadzie porzucony, nie znajdował się na terenie kopalni (...), przewód ten nadto – jak to wynikało z wiedzy oskarżonych, przeznaczony był i tak na zełomowanie, nadto fakt iż nikt się jego losem nie interesował, winna skutkować zastosowaniem art. 66 k.k. i w konsekwencji warunkowym umorzeniem postępowania karnego w stosunku do oskarżonych, bowiem wina oskarżonych i społeczna szkodliwość czynów nie są znaczne.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i w zakresie pkt. 1 i 2 wyroku – warunkowe umorzenie postępowania, zaś w zakresie pkt. 3 i 5 wyroku – uchylenie dozoru kuratora oraz obowiązku informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych okazała się bezzasadna.

Na wstępie należy stwierdzić, że sprawstwo i wina oskarżonych R. K. i D. G. nie były kwestionowane w apelacji i w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzą one wątpliwości. Kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonym czynów również jest prawidłowa. Nadmienić jedynie należy, że dokonana w niniejszej sprawie ocena dowodów została przeprowadzona w sposób szczegółowy, z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego. Zaskarżone orzeczenie pozostaje, więc w pełni pod ochroną zwłaszcza przepisu art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy precyzyjnie wskazał jakie okoliczności uznał za udowodnione, wyjaśniając które ze zgromadzonych dowodów i z jakiego powodu uznał za wiarygodne, a którym tej wiarygodności odmówił. Tok rozumowania Sądu przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny oraz poprawny logicznie, zaś wywiedzione ostatecznie wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy aprobeuje i należy zaakcentować te elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska skarżącego.

Nie ma racji obrońca oskarżonych podnosząc w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonych kar. Byłby on zasadny jedynie wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Sąd I instancji wymierzając wobec oskarżonych kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na stosunkowo krótki okres próby wynoszący 2 lata, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskazaniem, co do ich wymiaru bacząc, aby granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone. W tej sytuacji jedyną odczuwalną dolegliwością będą wymierzone wobec oskarżonych kary grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych po 10 zł każda stawka.

Sąd Okręgowy nie znalazł przy tym podstaw do wnioskowanego przez obrońcę warunkowego umorzenia postępowania. Wedle art. 66 k.k., sąd ma możliwość podjęcia decyzji o warunkowym umorzeniu prowadzonego postępowania w sytuacji, kiedy ziszczone zostaną następujące warunki: po pierwsze społeczna szkodliwość zarzucanego oskarżonemu czynu nie jest znaczna, po wtóre wina sprawcy nie jest znaczna (art. 66 § 1 k.k.) oraz po trzecie, kiedy zagrożenie karą za zarzucane sprawcy przestępstwo nie przekracza 5 lat pozbawienia wolności (art. 66 § 2 k.k.). Nadto, okoliczności popełnienia przestępstwa nie mogą budzić wątpliwości, zaś właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia oskarżonego uzasadnią przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego.

O ile warunki dotyczące winy i zagrożenia ustawowego zostały spełnione, zaś warunki osobiste oskarżonych rzeczywiście uzasadniają przekonanie, że nie popełnią oni więcej przestępstwa, to pierwsza z w/w przesłanek nie wystąpiła w niniejszej sprawie.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że stopień społecznej szkodliwości wyznaczają okoliczności opisane w art. 115 § 2 k.k. tj. rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Według obrońcy skoro skradziony kabel był porzucony i przeznaczony na złom, nikt się nim nie interesował zaś oskarżeni nie wiedzieli iż działają na szkodę (...) A., to społeczna szkodliwość ich czynów jest niższa niż znaczna. Twierdzenia te nie znajdują jednak żadnego potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym, w tym pozostają sprzeczne także z wyjaśnieniami samych oskarżonych. Podczas przesłuchania D. G. w toku postępowania przygotowawczego wskazał on, że razem z R. K. w lipcu 2016 r. wykonywali prace na terenie odkrywki K.. Zadaniem ich było przenoszenie stacji napędowych taśmociągów. Były one wyposażone w silniki, które posiadały przewody elektryczne. Po wykonaniu zaplanowanych prac oskarżeni wspólnie postanowili, że dokonają kradzieży przewodu z jednej ze stacji napędowych. „Był on odłączony po obu stronach i miał być zabrany za jakiś czas” (k. 68). Z powyższego wprost wynika, że oskarżeni doskonale zdawali sobie sprawę czyją własność stanowi kabel oraz że wciąż pozostaje w zainteresowaniu (...) A.. Z powyższym korespondują relacje R. K. który wyjaśnił, iż na zwijanie przewodów ze stacji wysyłane były brygady. Według oskarżonego kabel pozostał jako nie zwinięty na szpule ze względu na fakt, iż się na nią po prostu nie zmieścił (k. 193). Oskarżeni zgodnie również wyjaśnili, iż nie informowali nikogo z przełożonych o tym że w okolicy stacji napędowej znajduje się kabel. Został on zabrany bez poinformowania właściciela (k. 193, 194). Nie można także nie zauważyć faktu, że R. K. oraz D. G. przez krótki okres czasu obserwowali przewód elektryczny, przy czym za pierwszym razem miał on długość około 150 metrów, za drugim zaś około 70 metrów. Nie można zatem zasadnie twierdzić, że kablem nikt się nie interesował. Odnośnie zaś przeznaczenia kabla na złom to okoliczności takiej nie potwierdza żaden dowód zgromadzony w sprawie. Przeciwnie, z zeznań P. G. miał on być zdemontowany, zweryfikowany pod kątem stanu technicznego, a następnie sprzedany (...) K. (k. 196). Zważyć nadto należy, że wiedza oskarżonego R. K. co do przeznaczenia kabla na złom oparta była wyłącznie na plotkach, co sam przyznał podczas składania wyjaśnień na rozprawie w dniu 24 lutego 2017 r. (k. 193v). Sąd odwoławczy zauważa również, że oskarżeni nie są przypadkowymi osobami, które postanowiły dokonać kradzieży kabla z terenu znajdującego się w bezpośredniej bliskości kopalni. Pozostają bowiem zatrudnieni na stanowisku elektromonterów w firmie (...), która zleca swoim pracownikom pracę na terenie kopalni. Nie jest nadto istotne jaką kwotę oskarżeni mieli nadzieję otrzymać ze sprzedaży skradzionego kabla, lecz jaką szkodę wyrządzili pokrzywdzonemu przez swoje zachowanie. Z opinii opracowanej przez biegłego T. P. wynika zaś, że wartość rynkowa kabla elektroenergetycznego (...) wynosiła 12.582 zł (k. 257 i n.). Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania i zasadnie została uznana przez Sąd za przydatną dla jego celów.

Skoro zatem działanie oskarżonych było skrupulatnie zaplanowane i realizowane przez szereg miesięcy albowiem polegało na wywożeniu kabla w niewielkich fragmentach, następnie obejmowało przygotowanie go do sprzedaży w skupie metali kolorowych poprzez wypalenie izolacji, to niewątpliwie społeczna szkodliwość czynów oskarżonych należy ocenić jako znaczną.

Konkludując, nie można zgodzić się z obrońcą, że istnieją przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania.

Na marginesie należy również podkreślić, iż nawet spełnienie wszystkich przesłanek z art. 66 k.k. nie stanowi podstawy do obligatoryjnego zastosowania tej instytucji, gdyż z definicji należy ona do dyskrecjonalnej władzy sądu orzekającego.

Uzasadnione było także oddanie oskarżonych pod dozór kuratora, skoro orzeczono solidarnie od R. K. oraz D. G. obowiązek naprawienia szkody w kwocie 12.582 zł. W tej sytuacji zachodzi konieczność sprawowania bieżącej kontroli tak nad zachowaniem oskarżonych, ale w szczególności nad realizacją środka kompensacyjnego.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O wydatkach za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 633 k.p.k., art. 636 § 1 i 2 k.p.k., § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 663) oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 861) zasądzać je po 1/2 części od każdego z oskarżonych tj. po 40 zł

O opłatach od oskarżonych za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt. 3, art. 3 ust. 1 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) określając ich wysokość po 320 zł.

Marek Ziółkowski